

Mødet genoptaget kl. 14.00

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 130:

Forslag til lov om ændring af lov om skattemæssige afskrivninger m.v.

Af Lykketoft (S) m.fl.

(Fremsat 28/1 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Det forslag, som socialdemokratiet her har fremsat, går ud på at åbne mulighed for at tilsidesætte størrelsen af det selvangivne afskrivningsgrundlag for aktiver, såfremt anskaffelsessummen afviger fra den faktiske handelsværdi.

Man foreslår desuden, at afskrivningsgrundlaget for et aktiv skal reduceres, når der ydes et nedslag i købsprisen i forhold til den oprindeligt aftalte købesum. Det er forslagens indhold.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at formålet med lovændringen først og fremmest er at hindre overdragelse af afskrivningsberettigede aktiver, der sker til urealistisk høje værdier, såkaldt oppustede værdier. Begrænsningen af afskrivningsgrundlaget skal især ske i de tilfælde, hvor ibrugværende driftsmidler o.lign. sælges af selskaber, som derefter leaser de solgte driftsmidler tilbage igen.

Behovet for at kunne reducere afskrivningsgrundlaget er ifølge forslagsstillerne særlig stort, hvor det sælgende selskab er skattefrit – andelsselskaber f.eks. – og derfor kan opnå ekstraordinært høje salgspriser uden at blive beskattet heraf. Det nævnes desuden, at det kan være nødvendigt at reducere afskrivningsgrundlaget, hvor et aktiv handles mellem nært beslægtede.

Det er for så vidt rigtigt alt sammen, men efter de gældende regler foretages afskrivninger som bekendt på grundlag af de aftalte købs- og salgspriser, vel at mærke når der er tale om uafhængige parter. Der foreligger her modstående interesser mellem parterne, og der vil ikke være behov for ligningsmyndighedernes indblanding heri.

I de særlige situationer, hvor den modstående interesse mellem parterne ikke gør sig gældende eller kun delvis gør sig gældende, enten fordi parterne er nære pårørende, eller fordi den ene part ikke er skattepligtig, er det min opfattelse, at der allerede efter de gældende regler er tilstrækkelig mulighed for at sikre mod uberettigede skattemæssige fordele. Sker der f.eks. en overdragelse af et afskrivningsberettiget aktiv mellem nært beslægtede, vil et misforhold mellem det overdragnes værdi og vederlaget give anledning til korrektioner. Et salg mellem pårørende til overpris vil derfor allerede efter de gældende regler betyde, at afskrivningsgrundlaget af ligningsmyndighederne reduceres til aktivets faktiske værdi.

Som nævnt omtaler bemærkningerne til forslaget særlig de tilfælde, hvor ibrugværende aktiver afhændes til et leasingsselskab, der igen udlejer aktiverne tilbage til den oprindelige ejer. Jeg mener også, at der i disse tilfælde er mulighed for at skride ind over for urealistiske handelspriser. Et misforhold mellem købsprisen og de overdragne formuegoders værdi vil nemlig kunne klargøre, at der ikke er tale om et reelt køb, men derimod blot om et låneforhold. Kan ligningsmyndighederne i sådanne tilfælde ikke godkende transaktionen som et egentligt salg, vil leasingsselskabet derefter heller ikke kunne afskrive på den. Denne fremgangsmåde har en væsentlig betydning i praksis.

Jeg mener på denne baggrund ikke, at der er behov for en udvidelse af adgangen til at tilsidesætte størrelsen af et afskrivningsgrundlag, og jeg mener samtidig, at den foreslåede åbne ordning vil åbne mulighed for i alt for vid udstrækning at tilsidesætte aftaler, der til fulde er forretningsmæssigt begrundet.

Hvad angår forslaget om en reduktion af afskrivningsgrundlaget, når købsprisen senere nedsættes, er jeg også her af den opfattelse, at denne mulighed allerede foreligger i tilstrækkeligt omfang. Er dekorten således forudsat i den oprindelige aftale, sker der en tilsvarende reduktion af afskrivningsgrundlaget. Det samme gælder, hvor der kutymæssigt ydes en dekort, f.eks. ved hurtig betaling, ved kontantabat. Det kan der heller ikke afskrives på. Jeg tror ikke, at der er behov for regler om begrænsning af afskrivningsgrundlaget ud over disse nævnte situationer.

[Ministeren for skatter og afgifter]

Som jeg nævnte i formiddags i forbindelse med forslaget om ophævelse af etableringskontoloven, har jeg nedsat et hurtigtarbejdende udvalg, som skal se på hele spørgsmålet om leasing, da der også i den forbindelse kunne tages stilling til spørgsmålet om urealistisk høje afskrivningsgrundlag.

Sammenfattende mener jeg herefter, at de resultater, som forslagsstillerne ønsker at opnå ved lovforslaget, stort set kan opnås gennem de gældende regler. Skulle de imidlertid ikke slå til i alle tilfælde, mener jeg, at det vil være mest hensigtsmæssigt at afvente det lige nævnte udvalgs konstatering af et sådant behov. Jeg kan derfor ikke gå ind for forslaget, som det foreligger.

Stavad (S):

Det foreliggende forslag hænger jo sammen med den debat, vi havde her i formiddags, og med det forslag, der kommer senere, og er altså et forsøg på at imødegå de omgælder eller de utilsigtede virkninger, det kan konstateres at der rent faktisk er i vores skattemæssige lovgivning på en række områder.

Det, vi forsøger med dette forslag, er at opnå så realistisk et afskrivningsgrundlag som overhovedet muligt, realistisk set i forhold til handelsprisen i handel og vandel og kontant.

Vi gennemførte jo i foråret en skattereform på afskrivningsområdet, hvor vi fik indksering ind og samtidig, når det drejer sig om bygninger, fik den bestemmelse, at der altid afskrives på kontantværdi. Disse bestemmelser fik vi ikke ind i forhold til maskiner, først og fremmest fordi maskiner normalt handles kontant. Det er ikke normalt, at man går hen og køber maskiner på nogle lånevilkår, som betyder, at prisen skrues op, fordi der er et eller andet kurstab inde i prisen. Med den ændring, vi foreslår her, kommer loven også til at gælde – og det var en af de ting, som skatteministeren ikke kommenterede – hvor der, som det ofte sker, er tale om et samlet salg af en virksomhed, hvori også indgår en række maskiner, som der ofte kan indgå gældsbreve i. På den baggrund har man fastsat en højere pris end den normale kontantpris, og den kan man afskrive på fuldt ud, som reglerne er i dag, hvori mod den, der modtager gældsrevet, med de beskatningsregler, der nu gælder dér, skal

kursfastsætte gældsrevet og beskattes efter kontantværdien.

Hvis skatteministeren tilslutter sig det forslag, vi her har fremsat, kommer vi et af disse problemer til livs. Samtidig kommer vi også de andre problemer til livs, som skatteministeren nævnte, og som ministeren mener at der er rimelig dækning for i den gældende skattelovgivning. Men der er i hvert fald her klart tale om en klargøring af, hvad det er for regler, der gælder, så de tvivlsspørgsmål, der måtte være omkring disse problemer, bliver afklaret og vi ikke får de situationer, hvor man køber en maskine, der står i en virksomhed, men hvor maskinen bliver stående, bliver tilbageleaset, og derfor har man ikke det interesse modsætningsforhold i den situation, som man har i andre former for handler, men man har en fælles interesse, også fordi den samme maskine ofte i samme forbindelse aftales tilbagesolgt til den samme virksomhed, når leasingperioden er overstået.

Det andet problem, vi har taget op i dette forslag, er spørgsmålet om, at man kan få mulighed for i større udstrækning, end det er tilfældet i dag, at modregne dekorter af forskellig art, eksempelvis hvis der handles mellem far og søn og der laves et gældsrev. På et eller andet senere tidspunkt afskrives det gældsrev, og da skal man have mulighed for at gå ind og modregne. Jeg skal ikke kunne sige 100 pct. sikkert, om det i fuld udstrækning kan lade sig gøre i dag, men det er noget, vi også får mulighed for at bearbejde og gå nøjere ind på i udvalget.

Der er et andet punkt, som vi vil tage op under udvalgsarbejdet, og som vi vil stille ændringsforslag om, nemlig at der i afskrivningsloven bliver foretaget ændringer, sådan at private skoler ikke fremtidig kan afskrives. Det står i dag direkte i afskrivningsloven, at de kan, og vi har set eksempler, senest med et gymnasium, som man vil til at lave leasingarrangementer på. Hvis vi ser på de private skoler generelt, er afskrivningerne jo ikke et problem med den organisationsform, man normalt benytter sig af, og derfor vil vi gerne have det hul lukket. Også vedrørende private hospitaler, som ikke er nævnt i afskrivningsloven, kan der være nogle vurderinger med hensyn til, om det skal med eller det ikke skal med. Der har været en vurdering omkring dyrehospitaler, og de har fået lov til at afskrive. Derfor kunne vi frygte, at

[Stavad]

det samme kunne blive tilfældet med betalingshospitalet, at man også dér begynder at lave leasing, så det er også et problem, vi vil tage op og forsøge at få løst i denne sammenhæng.

Endelig vil jeg da gerne sige til skatteministeren med hensyn til at være positiv over for dette forslag, at jeg står her med et lille referat fra Jyllands-Posten i søndags, den 13. februar 1983, hvor statsministeren på et møde har sagt:

»Skatteminister Isi Foighel bør overveje, om ejere af anpartar i selskaber, der har købt gamle investeringsobjekter, bør have den fulde afskrivningsret.«

Det er selvfølgelig nogle spændende tanker, statsministeren her har givet udtryk for, og som vi håber ministeren vil følge op, men det, vi forsøger her, er at sørge for, at gamle aktiver ikke får gunstigere muligheder for at afskrives end nye, og det mener jeg må være en bestræbelse, vi kan være enige om, og som vi i fællesskab må forsøge at få opfyldt bedst muligt.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Efter hr. Stavads tale blev jeg faktisk en lille smule bekymret. Jeg havde forstået lovforslaget, i den form det foreligger, som et meget sagligt skattemæssigt forslag, hvor vi kunne forsøge at se, om der er nogle huller i loven, som ikke er lukket, og som burde være lukket, men nu forstod jeg, at vi skal have alle idiosynkrasierne frem i denne lov. Nu kan vi ikke lide skoler, og så må man ikke afskrive på skoler. Så kan vi ikke lide private hospitaler, og så kan vi ikke afskrive på private hospitaler. En skønne dag kan man ikke lide smedeværksteder, og så kan vi ikke afskrive på smedeværksteder. Jeg har virkelig indtryk af, at dagen i dag er en dag, hvor alle mulige tilbøjeligheder kommer frem i forbindelse med nogle uskyldigt udseende lovforslag. Hvis det er det, der er hensigten med dette lovforslag, vil jeg gerne sige helt bestemt, at det agter vi ikke at være med til.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg bliver nødt til meget venligt at sige til skatteministeren, at han ikke altid kan regne med, at saglighed er det, som skatteministe-

ren er enig i. Så er det i hvert fald en saglighed, jeg ikke vil underlægge mig. Derfor må jeg også sige, at jeg mener, det absolut er sagligt, når vi ser, at man er begyndt at lave leasingarrangementer med afskrivninger på gymnasier i perioder, hvor man i øvrigt skal spare på de offentlige gymnasier, og vi kan se, at der er risiko for, at det breder sig. Skatteministeren ved forhåbentlig også, at den organisationsform, som private skoler normalt benytter sig af, er en organisationsform, hvor afskrivningerne ikke spiller nogen rolle, fordi man overhovedet ikke benytter afskrivninger i den organisationsform, og derfor vil det ikke genere de private skoler, hr. minister. Og problemstillingen er den samme med hensyn til betalingshospitalet. Det kan så være forskelligt, hvad vi ønsker, og hvad vi ikke ønsker. Jeg forstår, at skatteministeren ønsker betalingshospitalet fremmet. Vi har i socialdemokratiet den modsatte opfattelse. Det mener jeg ikke skatteministeren kan tillade sig at kalde usagligt.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Jeg gør opmærksom på, at man ikke taler direkte til medlemmer og ministre.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Skatteministeren tager fejl, når han tror, at denne dag er bemærkelsesværdig ved, at socialdemokraterne ikke kan lide sygehuse, skoler osv. Det, socialdemokraterne ikke kan lide, er, at der er folk, der stemmer på SF, og derfor fremsætter man disse forslag. Der er ikke noget bemærkelsesværdigt ved den 17. februar 1983, det gælder såmænd hele vejen igennem.

(Kort bemærkning).

Anders Poulsen (V):

Jeg er nødt til at sige til hr. Stavad, at når han påberåber sig saglighed, skulle socialdemokratiet være mødt frem med et lovforslag til drøftelse her, der havde behandlet de elementer, som hr. Stavad åbenbart vil have debatteret, nemlig afskrivning på skoler, spørgsmålet om afskrivningsgrundlag til kontantværdi på driftsmidler osv. Men det er jo slet ikke det, der står i lovforslaget, og derfor har dette lovforslag, som det er præsenteret

nu for folketinget, intet med saglighed at gøre.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Nu har jeg før konstateret, at det ind imellem kniber for hr. Anders Poulsen med at forstå, hvad han læser. Det, vi taler om her, hr. Anders Poulsen, er afskrivningsgrundlaget, og det, jeg har nævnt, er afskrivningsgrundlaget med hensyn til skoler og hospitaler. Jeg mener, det er helt fair, at vi netop her under førstebehandlingen siger, at vi vil have det behandlet i udvalget, og at vi stiller ændringsforslag om det. Altså har hr. Anders Poulsen mulighed for at bringe det ind i debatten også med sine kommentarer allerede under første behandling, og derfor kan jeg ikke se, at der er noget som helst, hr. Anders Poulsen i den sammenhæng kan angribe.

Anden næstformand (Mette Madsen):

En kort bemærkning til hr. Anders Poulsen, og så går vi videre med ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Anders Poulsen (V):

Jeg er nødt til at sige til hr. Stavad, at spørgsmålet om, hvorvidt afskrivningsgrundlaget for driftsmidler skal være til prioriteret værdi eller til kontantværdi, intet har med det spørgsmål at gøre, om de lignende myndigheder skal have adgang til at tilsidesætte afskrivningsgrundlagene, og det er det sidste, lovforslaget går ud på.

Gammelgaard (KF):

Jeg forstår godt skatteministerens udtalelser. Man bliver overrasket den ene gang efter den anden over den usaglige holdning, som socialdemokratiet indtager. Det er nogle højst bemærkelsesværdige taler, der her holdes, præget af en stærkt venstreorienteret tilbøjelighed.

Så vil jeg i øvrigt sige, at dette lovforslag er, som skatteministeren har redegjort for det, fuldstændig overflødig. Vi accepterer ikke fiduser og fup, og vi kan se bort fra denne mulighed for fiduser og fup ved regler, der allerede gælder. Det er der nøje redegjort for af skatteministeren.

I øvrigt må jeg henvise til, som vi har gjort det tidligere, at der er nedsat et hurtigt arbejdende udvalg, som skal se på hele spørgsmålet om leasing, og det er jo ikke mindst det, man koncentrerer sig om fra socialdemokratisk side.

Dette lovforslag er der overhovedet ingen grund til at gennemføre.

Anders Poulsen (V):

Som det måske allerede er blevet fastslået i den første lille del af denne debat, er det et klart og tydeligt socialdemokratisk parade-forslag, vi bliver præsenteret for her. Der står en masse sludder i dette forslag, og det er sludder, fordi det slet og ret er meningsløst, da den fornødne lovhjælp for de lignende myndigheder til at tilsidesætte urealistiske overdragelsessummer allerede er til stede.

Det er også allerede nævnt, at der normalt vil være tale om modstående interesser, når prisen på de overtagne afskrivningsberettigede aktiver skal fastsættes, og det i sig selv gør, at prisen rammes rigtigt. Men også hvor der ikke er tale om modstående interesser – det kan f.eks. være, hvor der er gavemiljø, eller, som det er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget her, hvor et firma overdrager til et leasingselskab, der igen lejer de pågældende driftsmidler til firmaet – er der jo lovhjælp i det nuværende grundlag for, at de lignende myndigheder kan tilsidesætte afskrivningsgrundlagene, hvis der er tale om urealistiske priser.

Man er nødt til at stille sig selv det spørgsmål: hvad er den socialdemokratiske interesse dog i at fremsætte et sådant forslag? Ligger der i virkeligheden indbagt deri en hensigt om at mistænkeliggøre erhvervslivet, mistænkeliggøre de kredse i samfundet, der interesserer sig for produktion, beskæftigelse, eksport osv., også de kredse, der interesserer sig for at investere i arbejdspladser? Eller er hensigten alene egoistisk politisk? Vil man forsøge også med dette lovforslag at råbe mindst lige så højt, som SF til tider gør? Er det denne politiske konkurrence med SF, vi også bliver præsenteret for her?

Jeg synes også, jeg er nødt til at sige, at det forekommer faktisk særlig skuffende, at den tidligere skatteminister lægger navn til dette lovforslag, for det har jo en udformning, som vi udmærket ved at hr. Lykkesoft

[Anders Poulsen]

naturligvis ikke under nogen omstændigheder ville have fremsat et sådant lovforslag i, mens han havde ministeransvar.

Jeg skal på baggrund af disse bemærkninger henstille til socialdemokratiet, at man trækker sit lovforslag tilbage. Jeg synes ikke, der er grund til, at folketinget spilder sin tid på dette forslag, heller ikke i udvalget. Jeg skal altså kraftigt henstille, at man allerede nu ved førstebehandling giver besked om, at man agter at trække dette forslag.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Nu troede jeg egentlig, at venstre gik ind for konkurrence som sådan et mobiliserende element, men det kan jeg forstå ikke er tilfældet mere. Vi har ikke spor imod det, man kunne kalde en kammeratlig kappestrid om at komme med de bedste forslag, det er ganske udmærket.

Når hr. Anders Poulsen taler om modstående interesser, så er der jo nogle interesser, der er fælles, nemlig at hive så mange penge ud af skattevæsenet som overhovedet muligt. Jeg går ud fra, at hr. Anders Poulsen ved, at der er noget, der hedder at dele i porten.

Men hvis vi nu går tilbage til forslaget og ser på det isoleret – og jeg kan forstå, at det er man næsten nødt til i dag, fordi vi ikke må tage bemærkninger afledt af andre forslag med ind, men jeg skal gøre det alligevel – så mener jeg ikke, at vi kan behandle hele verden i ét forslag, men jeg mener alligevel, at verden i nogen grad hænger sammen, og det vil jeg godt have lov til at give udtryk for. For skulle man se det isoleret, ville det jo være et udtryk for, at man ønskede de uhæderlige spekulationer væk, mens man godt ville bibeholde de mere hæderlige spekulationer.

Men jeg ønsker at se forslaget i den sammenhæng, som vi også har på bordet i dag, i sammenhæng med ophævelse af retten til at trække fra på etableringskonti og et allerede fremsat forslag fra socialdemokratiets side om at beskatte andelsselskaber og så også det forslag, som vi skal behandle om lidt, forslaget om at ophæve investeringsfonds.

Hvis de 3 forslag ligesom danner baggrund for dette, har man ophævet i hvert fald en del af de rettigheder, man har til at sælge fradrag, og det må være det, der er meningen med forslaget. Derfor kan vi selv-

følgelig støtte det. Og hvis forslaget's intention kan opnås eller er opnået gennem gældende regler, mener jeg, det vil afsløre sig under udvalgsarbejdet, og så er der ikke noget forgjort i det. Derfor må det være meget svært for skatteministeren i hvert fald at stemme imod det, hvis det hænger fuldstændig sammen med de regler, der gælder i forvejen.

Glistrup (FP):

Hovedbestemmelsen i lovforslaget er et hyldestepos til retsikkerheden. For det første vil det være særdeles tilfældigt og vilkårligt, hvem der vil blive rejst sager imod, uanset om man har købt på det ene eller det andet vilkår. Der vil hr. Pedersen meget let slippe fri og hr. Sørensen blive puttet i den sorte gryde. Men dernæst, når hr. Sørensen skal puttes i den sorte gryde, hvis dette lovforslag var blevet gennemført, ville situationen være den, at han måske har købt en maskine for 350.000 kr. i 1985, og så kommer det skattevæsen, der ikke kan lide ham, rendende i 1988 og er så helvedes kloge – for at sige det rent ud – at de ved: nej, hvis vi havde været ude på markedet for at købe denne maskine, så havde den skam ikke kostet 350.000 kr.; vi i skattevæsenet kunne have købt den til 275.000 kr.

Vi har i ligningsrådet behandlet en fuldstændig parallel sag her på det sidste, hvor man fra skattevæsenets side er så skrækkeligt kloge på, hvordan Dansk Shell skulle have købt olie i 1979. De siger: Ih, hvis det havde været os, der havde været oliehandlere, havde vi klokkeret lavet det sådan, at vi havde købt olie i 1979 langt billigere end det, som disse kvajhoveder henne i Dansk Shell går hen og anvender til deres prisansættelser, og så får man altså denne diskussion 2, 3, 4 år efter, om noget kunne have været købt billigere, hvis man havde været så klog som de skattembedsmænd, som sidder og har deres eget på det tørre og får deres lønningscheck hver den 1. i måneden. Disse skatteembedsmænd hævder 3 år efter, at man sagtens kunne have købt sådan en maskine væsentligt billigere, og man skal så til at forsøge at modbevise disse postulater. Og manden, der har været med til at købe den i sin tid, er måske på forretningsrejse i Kuwait, dem, der i øvrigt har været med, er døde i mellemti-

[Glistrup]

den, der er nogle papirer forsvundet ved en mellemliggende brand osv., og derfor oplever man altså, at man 3 år efter får at vide, at nu er éns hele økonomiske disponeringsgrundlag pludselig forandret, så man kun kan afskrive i forhold til 233.000 kr. på en maskine, man har givet 350.000 kr. for. Virksomheden krakker, og en bunke arbejdspladser går tabt. Det er det, som er det eneste indhold i hovedbestemmelsen i socialdemokratiets forslag.

Så garnerer man det med en tilføjelse om, at hvis der er en eller anden, der på et eller andet tidspunkt vedrørende et eller andet får en dekort, skal man pludselig til at ændre afskrivningsgrundlaget, Hvordan skal man i grunden gøre det? Skal det være med tilbagevirkende kraft? Og hvis det nu var anskaffet på investeringsfondshenlæggelser, eller hvad der nu kan være tale om, hvilke konsekvenser kan det så få? Det gider socialdemokratiet ikke fortælle noget om, for det gælder jo ikke om at være saglig, det gælder bare om at konkurrere med SF om de stemmer, som man mener at SF har taget, og som socialdemokratiet føler sig ejendomsberettiget til. Så hvorfor begynde at give nogen som helst saglig anvisning på, hvordan man pludselig skal til at ændre afskrivningsgrundlaget? Gives der en dekort og der virkelig er tale om en reel dekort, at det altså ikke skyldes, at man vil hjælpe et betalingsstandsningstruet firma på benene, er det en gave, og så bliver en sådan dekort behandlet efter dansk skatte-lovs meget, meget strenge gaveregler med den beskatning, der nu engang følger af, at man yder en gave. Bevares, det kan være gaveafgift; men hvorfor i alverden en gave mellem far og søn, der har den karakter, at gaven er givet i form af en dekort, skal behandles anderledes, end hvis gaven var blevet givet i form af kontanter eller ved overdragelse af parcelhuset, fordi der er en virksomhed og dermed arbejdspladser inddraget, fortæller man ikke noget om.

Nu ved jeg godt, at der er mange danske virksomheder, der i de senere år under de vel efterhånden 11 devalueringer, som socialdemokratiske regeringer har gennemført, har følt, at de skulle have deres afskrivningsgrundlag ændret, fordi den betaling, de skulle erlægge i fremmed valuta, pludselig blev 30, 40, 50 pct. højere end det afskrivningsgrundlag, de har måttet nøjes med. Men da

var socialdemokraterne ikke hjemme, de sagde ikke, at når nu forudsætningerne for afskrivningsgrundlaget totalt har ændret sig, skal man have lov til at afskrive på basis af det, som er blevet den reelle udgift til den pågældende maskine. Derfor er det fuldstændig uden enhver saglighed, at man skal have denne dekortnedskrivning, som bibestemmelsen i socialdemokratiets forslag viser.

Hvis der er nogen, der ikke har forstået det endnu, vil jeg sige, at vi stemmer imod socialdemokratiets forslag.

Stubkjær Pedersen (CD):

Jeg troede faktisk, at jeg sådan stort set var enig i de intentioner, der lå bag dette forslag, men hr. Stavads indlæg viser altså, at det drejer sig om væsentligt andet end lige det, der står i forslaget, nemlig alle afskrivningsmulighederne for erhvervslivet. Derfor bliver vi selvfølgelig nødt til meget skarpt at afvise forslaget.

De intentioner, som jeg mente lå bag forslaget, har ministeren jo på udmærket vis været inde på. Der er jo allerede en mulighed for efter gældende lovgivning at opfylde disse ting, og skulle arbejdet i det udvalg, som nu er blevet nedsat, vise, at der er nogle enkelte huller hist og her, er vi, som jeg tidligere har sagt, særdeles villige til at medvirke til, at disse huller bliver fyldt ud, men der er ikke nogen grund til at fremsætte et forslag som dette. Vi afviser det.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg bliver næsten nødt til at bede hr. Stubkjær Pedersen om at forklare, hvad det er, der bliver taget så klart afstand fra. Er det, hr. Stubkjær Pedersen tager afstand fra, min præcisering af, at vi ønsker et afskrivningsgrundlag, der er så realistisk som overhovedet muligt, altså ikke skruet op gennem en handel med gældsbreve til en lav rente, som betyder, at man får et højt afskrivningsgrundlag? Var det det, hr. Stubkjær Pedersen tog afstand fra?

(Kort bemærkning).

Stubkjær Pedersen (CD):

Det, jeg bl. a. tager helt klart afstand fra, er, at socialdemokratiet nu vil have, at der

[Stubkjær Pedersen]

ikke længere skal være mulighed for at afskrive private erhvervsvirksomheder som dyrehospitaler og andre hospitaler.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, vi har jo oplevet et og andet i dag fra socialdemokratisk side, men jeg må nok sige, at jeg synes, socialdemokratiet her peger på et problem omkring afskrivningerne, og det understreges vel også af, at skatteministeren sagde, at der er jo adgang for skattemyndighederne til at gribe ind i de af socialdemokratiet ønskede forhold, så jeg synes, at de ordførere, der har angrebet socialdemokratiet for ikke at have et sagligt problem i tankerne her, har ramt ved siden af; det mener jeg også er understreget af skatteministerens indlæg.

Til spørgsmålet, om det er rimeligt at gennemføre den, jeg kan vel så kalde det stramning, som socialdemokratiet ønsker, kan jeg sige, at min frygt er slet ikke den, som de andre ordførere har givet udtryk for. Min frygt er, at dette lovforslag er udformet sådan, at det giver anledning til en meget bureaukratisk administration, og derfor kan jeg ikke love, at jeg vil gå ind for det.

Men jeg vil gerne slutte med at sige lidt om, hvorfor jeg mener, at der i høj grad er grund til at kigge på dette med afskrivningsgrundlaget.

Der er sikkert adskillige herinde, der kan huske, at for nogle år siden brugte en vis skibsreder den trafik, at han købte et gammelt skib billigt, satte det på anparter til den dobbelte værdi og lod derefter de stakkels anpartskøbere sidde med smerten. Det medførte, at de i nogle tilfælde blev virkelig økonomisk dårligt stillet, fordi man krævede indbetaling af hele anpartens pålydende. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at man efter min bedste overbevisning ikke kan komme bort fra, at man meget nemt i forbindelse med andels-selskaber, særlig de helt lukkede, der sælger en maskine eller en transformatorstation, kan komme ud for det tilfælde, da denne lukkede andelsforening jo ikke er skat skyldig, at man sætter disse maskiner eller transformatorer – jeg ved ikke, om det er sket i disse tilfælde – urimeligt højt, fordi de jo ikke kommer til at betale skat af en avance, selv om de sætter en gammel maskine meget højt

ind eller sælger den til en meget høj pris, og der er altså noget, vi skal se på. Om dette så er den rigtige måde at se på det på, ved jeg ikke. Nu har vi jo desværre ikke det forslag om andelsselskaber til behandling her i dag, men et eller andet må der ske omkring disse foretagender.

Men jeg kan altså ikke deltage i forargelsen over, at der slet ikke skulle være et sagligt problem bagved. Det synes jeg der i høj grad er. For mig understreger skatteministerens indlæg også, at der er et sagligt problem her. Skatteministeren mente så, at det var dækket af den gældende lovgivning. Det mener socialdemokratiet ikke. Det må vi så se på.

Lykketoft (S):

Jeg vil gerne takke for den tilslutning fra et flertal i folkettingen, der har været til intentionerne i dette forslag, og jeg vil også gerne sige med det samme, at et oppositionsparti har jo ikke de samme muligheder som en regering for at løse de formulermæssige problemer, de terminologiske problemer, der måtte være ved at lave nogle paragraffer. Derfor kan man jo betragte forslaget fra oppositionen som et udkast til en løsning af problemet, og jeg går ud fra, at når der er konstateret et flertal for at løse et bestemt problem, så kan vi få embedsapparatets villige bistand til at få det formuleret på den helt rigtige måde.

Det, der undrede mig lidt i ministerens indlæg, var, at han sådan set meddelte, at efter hans opfattelse var der i gældende lov hjemmel til at klare alle de problemer, som vi prøver at løse med dette forslag. Jeg vil ikke bevæge mig ned i teknikken, for den føler jeg mig i hvert fald ikke i stand til at overse, jeg vil bare sige, at det var ikke det indtryk, jeg fik, da jeg beskæftigede mig med problemet som minister, at den gældende lov gav de tilstrækkelige hjemmel. Men det må vi jo se at få opklaret under udvalgsarbejdet. Hvis vi kan klare det inden for gældende lov, skulle da pokker stå i at lave lovgivningen om, men jeg har ikke haft det indtryk, og jeg har beskæftiget mig med problemet om dekort i min ministertid og fået noget, som jeg i hvert fald har opfattet som andre meldinger om lovgrundlaget. Det håber jeg vi kan få opklaret på en fornuftig måde, og

[Lykketoft]

jeg håber, det er rigtigt, at vi i alle relevante tilfælde kan klare leasingarrangementerne og de urealistiske priser ved at statuere, at der ikke er tale om rigtigt salg, men kun fiktivt salg og kun tale om lån.

Så synes jeg – men det synes jeg som regel – at hr. Anders Poulsens indlæg var usagligt og frækt. Jeg synes, det er lovlig stærkt at stå heroppe og henstille til socialdemokratiet at trække sit forslag tilbage som noget, der ikke er værd at beskæftige sig med. Jeg synes også, det er ejendommeligt på baggrund af, at skatteministeren sådan set erkendte, at der var tale om reelle problemer, men havde en anden vurdering af, hvordan det nuværende lovgrundlag kunne række.

Hr. Glistrup kom i sin gennemgang og i sit forsøg på latterliggørelse af gældende lov til at levere argumenter, der i hvert fald fortæller dem, der ikke måtte vide det, at tilsvarende skønsmæssige ansættelser, som der er lagt op til med dette forslag, har man en lang række andre steder i indkomstskattelovgivningen allerede mulighed for at foretage. Det er altså ikke noget nyt princip, man her indfører med stor retsikkerhed osv.

Jeg erkender, at hr. Bernhard Baunsgaards frygt kunne være berettiget, at man med en sådan formulering, som forslaget har, kunne komme ud i alt for mange petitesagtige sager og for meget bureaukrati. Jeg kan kun sige, at intentionerne med forslaget, som det ligger, kun har været at skaffe en klar hjemmel til i de grove tilfælde at tilsidesætte værdiansættelserne og korrigere grundlaget, hvis der er tale om eftergivelse af gæld.

Så er der en lille sidedebat, der har kørt med nogle misforståelser omkring det, hr. Stavad sagde afslutningsvis på socialdemokratiets vegne. Bl. a. har hr. Stubkjær Pedersen været lidt forkert ude med sine lidt op-hidsede bemærkninger om, at han troede, han var enig i intentionerne, og så kom socialdemokratiet her og ville fratage erhvervslivet dets afskrivningsmuligheder. Det kan hr. Stubkjær Pedersen være ganske rolig for at vi ikke vil. Det, hr. Stavad sagde om dyre hospitaler, var heller ikke, at dem ville vi tage afskrivningsgrundlaget fra. Det, vi har sagt, og det, vi har beskæftiget os med, er, at sygehuse ikke står udtrykkeligt nævnt i afskrivningslovgivningen. Ligningsrådet har tidligere anerkendt afskrivning på dyre hospitaler. Det vil vi sådan set ikke anfægte,

men vi er modstandere af, at sygehuse – og det vil jo i praksis sige private sygehuse – kan gøres til genstand for skattemæssig afskrivning, og derfor kunne vi godt ønske os, da problemet jo har været rejst, at få præciseret i lovgivningen, at det kan de ikke.

Jeg forstår, at det problem er blevet forstærket, fordi der er fortolkninger på vej fra ministeriet om, at sygehuse er afskrivningsberettigede.

Nu er det jo sådan både med skoler, som udtrykkeligt er afskrivningsberettigede, hvilket nok ikke har den store praktiske betydning i så mange tilfælde, og med sygehuse, som ikke er nævnt i afskrivningslovgivningen, at hvis de kan afskrives, er det i hvert fald kun med den lave sats. Derfor er et nok så stort problem i denne forbindelse, om man skal kunne bruge investeringsfonde og etableringskontomidler til forlods afskrivning på skoler og sygehuse for at fremme disse forskellige private arrangementer. Det er vi selvfølgelig modstandere af. Det ligger i de forslag, vi har diskuteret i formiddags, og i det, vi kommer til at diskutere bagefter, at det er vi mere generelt modstandere af.

Med den særlige holdning, hr. Bernhard Baunsgaard har lagt for dagen med hensyn til, at vel skal vi rette i etableringskontoloven, men vi skal ikke afskaffe den helt, vil jeg ganske kort spørge: mener hr. Bernhard Baunsgaard, at det ville være rimeligt, at man satte f.eks. et nordsjællandsk privatgymnasium på leasinganpart, altså at det skulle være muligt at bruge etableringskontomidler eller investeringsfondsmidler til forlods afskrivning for at få dette op at stå? Er det brug, eller er det misbrug, hr. Bernhard Baunsgaard?

(Kort bemærkning).

Anders Poulsen (V):

Jeg har en enkelt bemærkning til hr. Lykketoft i forbindelse med, at han betegnede mine indlæg som meget ofte usaglige og frække. Jeg kan meddele hr. Lykketoft, at min bedømmelse af hr. Lykketofts indlæg er ganske den samme. Jeg har endda det grundlag, at jeg har oplevet nogle tilfælde, hvor hr. Lykketoft har gjort sig verdenskendt, i hvert fald her i landet, på grund af usaglighed, og jeg kunne godt nævnte konkrete love i den forbindelse. Lad det nu ligge.

[Anders Poulsen]

Det, vi behandler her, er jo et konkret lovforslag. Det er ikke et beslutningsforslag. Det drejer sig om to ting, dels at tilsidesætte størrelsen af det selvangivne afskrivningsgrundlag, dels at reducere afskrivningsgrundlaget for et aktiv under visse forudsætninger.

Jeg gjorde i mit første indlæg det, at jeg satte spørgsmålstegn ved, om der overhovedet er et område i dette konkrete lovforslag, der ikke allerede har lovhjemmel i gældende lovgivning. Jeg skal gerne gentage spørgsmålet: er der et konkret i dette lovforslag påpeget område, der ikke allerede er lovhjemlet? Det mener jeg ikke der er, og når det ikke er tilfældet, synes jeg ikke, der er rimelighed i at spille folketingets tid med et sådant lovforslag. Det var min begrundelse for at anmode socialdemokratiet om at trække dette lovforslag tilbage.

(Kort bemærkning).

Stubbjær Pedersen (CD):

Det var også hr. Lykketofts bemærkning, der fik mig til at reagere, og det, jeg beklager, er, at når socialdemokratiet nu fremsætter sådan et lovforslag, gør de det vanskeligere for os sagligt at diskutere det ved at blande decideret partipolitik ind. For der er altså nogle typer erhvervsvirksomheder, som socialdemokratiet kan lide, og de må afskrive, og så er der en anden type virksomheder, som socialdemokratiet ikke kan lide, f.eks. betalingshospitalet, og de kan ikke afskrive.

Vi er jo stort set enige om, at socialdemokratiets forslag er udtryk for en problemstilling. Regeringspartierne mener, at vi kan løse det inden for de rammer, vi har, og det er det, vi skal se på i udvalget, men det gør det da vanskeligere, hvis man begynder at køre betalingshospitalet ind i sådan et forslag. Der er vi uenige.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Det er en bemærkning til hr. Lykketoft i anledning af det, han sagde om, at man ikke mente fra socialdemokratiets side, at der skulle være afskrivningsmulighed for hospitaler. Det må jo betyde, at man vil forfølge sine partipolitiske formål ved valg af afskrivningsmulighederne, alt efter hvilken art driftsvirksomhed der er tale om. Man vil alt-

så ikke sige, at på driftsvirksomheder, der har udgifter i forbindelse med det at drive den pågældende virksomhed, skal man kunne afskrive, men man siger, at fordi man politisk er uenig i, at der skal kunne drives private betalingshospitalet, vil man forhindre de pågældende i at kunne afskrive. Jeg må nok sige, at jeg opfatter det som magtfordrejning, hvis man forfølger sådanne formål.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Hr. Lykketoft spurgte mig, om jeg ville oplyse ham om, hvorvidt det var en fradragsfidus at bruge etableringskonti til at gå ind med en anpart i opbygning af et gymnasium i Nordsjælland. Jeg kender ikke projektet eller prospektet for gymnasiet i Nordsjælland, og jeg kan ikke sige, om det er en skattefidus, men jeg kan gentage min definition fra i formiddags, da hr. Lykketoft jo var i en noget uligevægtig sindstilstand og derfor måske ikke hørte særlig opmærksomt efter, af hvornår brugen af etableringskonti i forbindelse med anpart bliver en fradragsfidus: det bliver den i det øjeblik, man får frigjort et stort beløb og derefter indbetaler et meget lille beløb og bruger resten til forbrug af en indkomst, som ikke er beskattet. Det er en fradragsfidus, fordi dér har man ikke brugt retten til at oprette en etableringskonto til det, der var meningen, nemlig at skabe en ny virksomhed, akkurat som det er en fradragsfidus, når man bruger fagforeningskontingen- tet til at støtte en rent politisk virksomhed som kommunister, socialdemokrater, SFere og VSere eller bruger fagforeningskontingen- tet til at støtte Aktuelt, hvor det var meningen, at man havde fået fradrage for at bedre arbejdsmiljøet og sin arbejds løn. Det er også en fradragsfidus, når arbejdsgiverne bruger deres kontingent til Arbejdsgiverforeningen til at støtte venstre og konservative. Så håber jeg, at det er klart.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg har ikke nogen længere juridisk uddannelse, men jeg har svært ved at tro, at det, man skriver ind i lovgivningen, kan være magtfordrejende, hr. Gammelgaard, og

[Lykketoft]

det, vi taler om, er spørgsmålet om, hvad vi skal skrive ind i lovgivningen.

Men så kan man spørge: hvad er det for politiske formål, socialdemokratiet forfølger nu ved hr. Stavads og mine bemærkninger om de private skoler og sygehuse og om at ville ændre i afskrivningslovgivningen eller præcisere afskrivningslovgivningen?

Det er jo sådan – og det blev også erkendt af et stort flertal i folketinget sidste forår – at afskrivningslovgivningen ikke alene er et spørgsmål om at sikre de økonomisk og teknisk bedste afskrivninger, men det er også et spørgsmål om at hjælpe erhvervslivet i en krisetid. Det var vi enige om, det stemte vi sammen om. Men man kan jo spørge, om de samme hensyn skal gøre sig gældende i forhold til, at små studiekredse af privatpersoner, der er utilfredse med det offentlige skolevæsen og det offentlige sygehusvæsen, skal kunne tappe tilskudsmidler – det er det jo i realiteten – fra de offentlige kasser ved at misbruge skattereglerne i en tid, hvor den regering, vi har nu, laver milliardnedskæringer på de offentlige goder, på det offentlige skolevæsen, på det offentlige sygehusvæsen og hele vejen rundt på det sociale område osv. Er det en rimelig prioritering? Er det udtryk for et politisk ønske, at sådan skal det være? Det er i hvert fald ikke udtryk for socialdemokratiets politiske ønske, og derfor ønsker vi at få præciseret lovgivningen, så det i det mindste bliver umuligt at tappe de offentlige kasser indirekte for tilskud til private gymnasier og private sygehuse, der ikke er brug for, i en tid, hvor man fra et flertal i folketinget laver voldsomme nedskæringer på de offentlige budgetter.

Hvis vi ikke skal tage stilling til et konkret projekt, må jeg spørge hr. Bernhard Baunsgaard: mener hr. Bernhard Baunsgaard, at det er rimeligt, at man ved brug af samspillet mellem etableringskonto og investeringsfonds- og afskrivningslovsreglerne skal kunne skaffe sig en væsentlig hurtigere skattemæssig nedskrivning af et privat gymnasium, end denne bygning faktisk teknisk og økonomisk foreldes, og dermed få et indirekte tilskud på et tidspunkt, hvor det radikale venstre ganske klart og entydigt, mig bekendt, har sagt: vi ønsker ikke at støtte med offentlige midler de forskellige private projekter?

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er jo lidt besværligt at tage en diskussion med hr. Lykketoft, når han ikke på forhånd sætter sig ind i, hvad sagen drejer sig om.

Med hensyn til gymnasiet i Nordsjælland burde hr. Lykketoft vide – i hvert fald burde han sætte sig ind i det, før han tager en diskussion om det – at det radikale venstre er parat til at støtte efter de sædvanlige regler med offentlige midler oprettelse af et privat gymnasium i Nordsjælland. Det har vi sagt ganske klart, så det ville jo have gjort det hele nemmere, hvis hr. Lykketoft havde sat sig ind i det i forvejen.

Jeg har lige så klart sagt, eller partiet har lige så klart sagt, at selvfølgelig må folk oprette et privat sygehus, men de må bruge de regler, der gælder. Jeg eller partiet har oven i købet tilføjet, at man skal ikke vente, at der bliver adgang til at fratække den eventuelle forsikring, man tegner for at få betalt opholdet på det private sygehus, over 2.000 kroners reglen. Det kan man, så vidt jeg kan skønne, i øjeblikket. Og hvis det bliver aktuelt, er vi parate til at fremsætte eller støtte et forslag herom.

Det næste spørgsmål er: er det rimeligt, at man ændrer de regler, der gælder for afskrivninger på skolebygninger gennem anpartstegninger? Nej, det forekommer det mig ikke at være. Og jeg er ikke tilhænger af skattefiduser, hverken når det gælder fagforeninger, Aktuelt, socialdemokratiet eller fiduser på andre leder og kanter. Man skal overholde de regler, der gælder, for at det kan komme til at virke.

Hvordan det virker med dette anpartsselskab over for gymnasiet i Nordsjælland, kan jeg ikke vide, eftersom jeg ikke har set noget perspektiv om det, og derfor kan jeg kun sige, at jeg ikke er tilhænger af fiduser hverken på det område eller – for at gentage det – på den måde, socialdemokratiet skaffer sig penge til at drive politisk propaganda gennem fagforeningerne.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg opfattede hr. Bernhard Baunsgaards udtalelser heroppefra sådan, at en normal skattemæssig afskrivning, der nogenlunde følger bygningens nedslidning, kan være i

[Lykketoft]

orden for disse skoler og sygehuse, men hvis man kan anvende etableringskontoreglerne og investeringsfundsreglerne til at skaffe sig i realiteternes verden væsentlig større tilskud, så vil det radikale venstre være med til at kigge på det. Her vil jeg bare gøre den bemærkning, at man skal jo gøre sig klart, at de muligheder, der er for at tappe de offentlige kasser over de to sidstnævnte kilder, er ulige meget større end de muligheder, der er ved at bruge 2.000 kr.s fradraget, som de fleste mennesker har fyldt op med børneopsparring, selvpensionering og livsforsikringer i forvejen, og hvorindenfor man jo skal holde kontingentet til sygeforsikringen Danmark, hvis det er den vej, man forsikrer sig til ophold på private hospitaler. Det var bare den bemærkning, jeg godt ville have med, at mulighederne for at tappe de offentlige kasser er fuldstændig ubegrænsede ved udnyttelse af etableringskonto- og investeringsfundsreglerne, mens de er stærkt begrænsede på den led, hvor hr. Bernhard Baunsgaard gerne vil gribe ind, ligesom vi gerne vil det.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

En kort bemærkning til hr. Bernhard Baunsgaard, og samtidig vil jeg gøre opmærksom på, at der er mulighed for at få ordet i anden omgang.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg håber også, det bliver sidste gang, jeg er nødt til at tage ordet under de korte bemærkninger her, og det ville have været ganske overflødig, hvis hr. Lykketoft havde gjort sig den umage i formiddags, da vi diskuterede anvendelsen af etablerings- og investeringskonti, at spørge, om jeg synes, det er rimeligt og rigtigt, eller om det ikke er en fradragsfidus at bruge etableringskonti til at købe disse leasingparter, for det sagde jeg meget tydeligt i formiddags.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi er nu tilbage i talerrækken.

Glistrup (FP):

Hr. Lykketoft tager fejl, når han tror, at det var med de nuværende regeringspartiers støtte, han fik gennemført den afskrivnings-

lov, der gælder. Det flertal, der bar den igenem, var socialdemokratiet, fremskridtspartiet og de radikale.

Når vi derefter vender os til hr. Anders Poulsen, så siger han, at dette forslag ingen betydning har, og derfor skal det trækkes tilbage. Det er forkert.

For det første er reglen i stk. 2 om dekort i hvert tilfælde fuldstændig ny i forhold til gældende ret. At det er en dårlig regel, er så en anden ting, men den ændrer i hvert tilfælde totalt gældende bestemmelser.

Of for så vidt angår hovedbestemmelsen i stk. 1 er det således, at skattevæsenets muligheder for at skønne i øjeblikket er begrænset til, hvor der er en intim forbindelse mellem køber og sælger, at de handler, som det hedder, within arms' length og altså med andre ord har fælles interesser, men forslaget vil udvide det til at gælde i alle tilfælde.

For blot at nævne et par eksempler var der det, som hr. Bernhard Baunsgaard var inde på, om den skibsreder, der går ud og køber et skib til en billig pris og indrykker nogle store, flotte farveannoncer rundt omkring. Så kommer den enfoldige investor ind med firetoget og aner ikke en disse om, hvad det drejer sig om, og han går hen og køber sin skibsanpart til det dobbelte af, hvad den var værd, hed det vist i hr. Bernhard Baunsgaards eksempel. Denne mand, den enfoldige, naive mand, bliver ramt af socialdemokratiets forslag, og man får altså rettet bager for skibsreder ved, at han får at vide: nu skal du betale den høje pris, du har købt det for, og du kan ikke engang afskrive på det.

Of et andet eksempel: hvis der er én, der går ud og opsnuser et aktiv særlig billigt, han finder virkelig et sted, hvor han kan købe nogle maskiner vældig, vældig billigt, fuldstændig ude af takt med markedet, ja, så kommer hr. Lykketofts forslag og siger: du har købt den maskine for 50.000 kr., men den er i virkeligheden 700.000 kr. værd, så vi forærer dig en afskrivningsret i forhold til 700.000 kr. Det er det, der står i hr. Lykketofts forslag, når det skal gælde til begge sider, og derfor er der ingen grund til at sige, at man ikke ændrer retsstillingen, hvis man får vedtaget socialdemokratiets forslag. Jo, vel ændrer man den, men man gør det, som man på forhånd skulle tro var umuligt, når man kender gældende dansk skatteret, at man gør skatteretten meget, meget dårligere,

[Glistrup]

end den er i øjeblikket, men den bliver i al-
lerhøjeste grad lavet om. Det må hr. Anders
Poulsen sikkert erkende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behand-
ling
vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til
skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør
indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det
som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 131:

*Forslag til lov om ændring af lov om inve-
steringsfonds.*

Af Lykketoft (S) m.fl.

(Fremsat 28/1 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

**Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foi-
ghel):**

Socialdemokratiet har fremsat forslag om
bl.a. en ophævelse af adgangen til henlæggel-
se til investeringsfonds fra 1983.

Dette forslag er ligesom de andre forslag,
vi har diskuteret i dag, fremprovokeret – så-
dan må jeg forstå det – af den energiske an-
noncekampagne, der op mod årsskiftet blev
gennemført med henblik på salg af anparter i
leasinginteressentskaber. Vi har flere gange
været inde på det emne i dag, men jeg vil
gerne af hensyn til den historiske konstate-
ring sige, at der i regeringen ingen sympati er
for de meget pågående forsøg, der har været
gjort her ved årsskiftet på at lave rent skatte-
tekniske transaktioner, som blot og udeluk-
kende har til formål at nedbringe skatten for
en række personer, uden at disse transaktio-
ner samtidig virker fremmende for aktivite-
ten i erhvervslivet ved f.eks. at gavne beskæf-
tigelsen.

Med hensyn til det lovforslag, der her er
tale om, så består det af 3 dele. Under punkt
1 foreslås, at henlæggelser til investerings-
fonds sidste gang kan foretages i indkomst-
året 1982, med andre ord, at investerings-
fondsloven foreslås ophævet.

I den forbindelse – og det er jo interessant
– henviser forslagsstillerne til, at investerings-
fonds blev indført i 1957 med den begrundel-
se, at de dengang nye afskrivningsregler ikke
gav ret til at afskrive efter genanskaffelses-
princippet, men at vi nu med gennemførelsen
af pristalsregulering af afskrivningsgrundla-
get i realiteten har indført et genanskaffel-
sesprincip. Det var jo det interessante argu-
ment, da min forgænger, hr. Lykketoft, ind-
førte pristalsregulering af afskrivningsgrund-
laget uden dengang at stille forslag om op-
hævelse af loven om investeringsfonds.

Den begrundelse, der er nævnt, at man
ikke i sin tid, da man lavede loven om inve-
steringsfonds, kunne anvende pristalsregule-
ring af afskrivningsgrundlaget, er jo kun én
begrundelse, der er også andre. Der er bl.a.
den meget centrale begrundelse, at man ved
henlæggelse til investeringsfonds kan sikre
ikke blot genanskaffelse af det eksisterende
kapitalapparat, efterhånden som det bliver
udtjent, man kan også forberede sig ikke blot
på genanskaffelser, men på nyanskaffelser,
moderniseringer, inddragelse af ny teknik
m.v. Navnlig i virksomheder, der kræver me-
get kapital i produktionsapparatet, har inve-
steringsfondsloven vist sig ikke blot at være
til ganske overordentlig nytte, den har sim-
pelt hen været forudsætningen for, at de
kunne bevare et teknisk niveau, som gjorde
disse virksomheder til konkurrencedygtige
arbejdspladser sammenlignet med udenland-
ske virksomheder.

Et andet formål med investeringsfondslo-
ven var at adskille den direkte sammenhæng
mellem den skattemæssige afskrivning og
den faktiske anskaffelse af investeringsgoder.
De erhvervsdrivende blev herved befriet for
den tilskyndelse, som vi også har set at der
kunne være til at anskaffe et investeringsgo-
de blot for at skaffe sig en afskrivningsmu-
lighed, uden at der nødvendigvis var økono-
misk og produktionsmæssig begrundelse for
at anskaffe det pågældende gode på dette
tidspunkt. Ingen af de 2 formål, jeg har
nævnt her, er tilgodeset ved at lave pristals-
regulering af afskrivningsgrundlaget.